

Thema: Hoop

Evangelietekst: Markus 10,46-52

Overweging

Men zegt wel eens dat doof zijn erger is dan blind zijn. Ik kan niet uit ervaring spreken, want ik kan horen en zien, weliswaar met behulp van de moderne techniek, zoals de meesten van ons hier. Eigenlijk denk ik dat doofheid een mens nog eenzamer maakt dan blindheid.

Ook doven komen in de Bijbel voor, maar in het evangelie van vandaag ziet *een blinde* zijn kans schoon, hij schreeuwt om hulp als hij hoort dat Jezus eraan komt. De omstanders leggen hem het zwijgen op maar hij gaat nog harder schreeuwen. En Jezus? Die blijft staan en zegt heel rustig “roep hem”.

Laten we eens even op het verhaal inzoomen. Probeer het te zien als een film, op Netflix. Op een stoffige weg staat een groep mannen te praten, ze zijn nieuwsgierig, ze hebben iets gehoord over een soort toverdokter en die schijnt er nu aan te komen.

Aan de kant van de weg zit een arme sloeber, hij heet Bartimeus. Bartimeus is een arme stakker, hij zit daar aan de kant van de weg met zijn bedelnap te zitten in zijn mantel, maar die mannen zien hem niet. Hij telt niet mee, hij werkt niet, nee, hij bedelt voor zijn levensonderhoud, de luilak. Dan hoort hij opeens dat Jezus er aan komt, want hij is niet doof. Hij begint me toch te schreeuwen: “Zoon van David, Jezus, heb medelijden met mij! Kyrie eleison!” Waarom eigenlijk? Wat wil hij? Waarom dat geschreeuw? Kort gezegd: **omdat hij niet kon kijken maar wel kon zien. Hij zag met de ogen van zijn hart wie Jezus werkelijk was.** Jezus, de zoon van David. Die omstanders zagen dat niet, die waren gewoon nieuwsgierig, die dachten nog altijd dat Jezus een soort wonderdokter was, alleen voor de welgestelden. Ze snauwden “Kop dicht, jij arme sloeber, jij loser,” maar toen ging hij nog harder schreeuwen. En Jezus? Die had hem gehoord en begrepen en liet hem bij zich roepen. Wat wil jij eigenlijk, beste man? “Rabboeni, zorg dat ik weer kan zien!” Rabboeni, dat betekent meester. En toen zei Jezus: ”Ga heen, je vertrouwen heeft je gered.”

Dan komt de laatste zin, en die vind ik heel bijzonder. Onze vriend Bartimeus kan meteen weer zien, hij gooit zijn mantel af (dat staat voor zijn oude leven) en volgt Jezus op zijn weg. Eerst had hij vertrouwen, nu blijft hij trouw.

Wat is daar zo bijzonder aan? Jezus zei *ga heen*. Maar dat doet hij niet, hij is ongehoorzaam, hij *volgt Jezus* op zijn weg. Vrijwillig.

Zo, nu wij. Zijn er eigenlijk bedelaars in Heerlen? Dat weet ik niet. Maar het is wel vol aan de kant van de weg! Daar zitten ze, de armen, de drugsverslaafden, de gehandicapten, de asielzoekers, de daklozen, de eenzamen. We kunnen natuurlijk gewoon doorlopen, het is ons pakkie-an niet. Dan hebben we buiten Jezus gerekend. Hij geneest niet spontaan de blinde in het verhaal, nee, Hij zegt tegen de omstanders : “Roep hem”. Tja, nu moeten ze wel kijken. Ze worden gedwongen tot actie. Ze kunnen niet meer doen of ze niets gezien hebben. Een goede zet van Jezus. Heel geraffineerd eigenlijk.

Zijn wij misschien die omstanders die Bartimeus terugsturen naar zijn bedelplek? Wat kan ons die arme sloeber schelen? Die loser? Nou, wij kunnen heel wat opsteken van die loser.

We hoeven nu niet allemaal meteen bedelaar te worden, maar we kunnen wel van hem leren wat vertrouwen is. Echt vertrouwen. En dat Jezus daar naar luistert en er gevolg aan geeft. Er is hoop. Ook voor ons.

Dat sluit heel mooi aan op de eerste lezing, waarvan ik even een stukje herhaal:

Ik breng het volk terug uit het noorden en van het uiteinde der aarde. Iedereen komt terug: ook de blinden en verlamde mensen, de zwangere vrouwen en zij die bevallen. Ze gingen in tranen weg, maar Ik troost hen en leid hen terug. Ik breng hen naar stromende beken, over goede wegen waarop ze niet struikelen.

Er is hoop, volgens Jeremias. Er is redding, volgens Bartimeus.. We hoeven er alleen maar op te vertrouwen. “Alleen maar...” vertrouwen is moeilijker dan we denken. Het is een gave, een genade, een geschenk. Daar kun je niet voor kiezen, daar kun je alleen maar voor bidden. Laten we dat van harte samen doen, vandaag en ook op andere dagen, in de stilte van ons hart. Geloven is niet iets alleen voor het weekend.

Toevallig kreeg ik de brochure in handen “Gabriel ontmoet Andreas”. Met dank aan Mia. Daar praat Geert Bles over een beleidsplan voor onze Andreaskerk. Eerste prioriteit: de diaconie. Precies waar het evangelie vandaag op doelt. Omkijken naar de kant van de weg, naar de rand van de samenleving. Pastoor Bles citeert heel graag de apostel Jacobus: “zonder daden is ons geloof dood.”

Op de tweede plaats staat de catechese. En de liturgie vat beide samen en geeft er een vierende en vaak ook feestelijke dimensie aan.

Ik heb pas kort geleden kennis gemaakt met deze kerk. Maar ik herken het beleidsplan, ook al kan dat niet altijd 100% lukken. Het is het streven waard. De zorg voor samenleving en aarde, de catechese in de overwegingen en vele gespreksgroepen, de zorg en liefde voor en in de liturgie.

Zo eindig ik in dankbaarheid voor dit geschenk van de Geest: onze Andreasparochie.
Amen.